

[H. C. Toft.]

neder siden, da vi sidst foretog ændringer i denne lov, ønskede den ændret.

Når vi nu står ved en ændring af landbrugslovens § 1, der indeholder bestemmelsen om, at landbrugsforpligtelsen også hviler på ejendomme med så lille et areal som 1 ha eller 2.000 kr.s grundbeløb, må det være opgaven samtidig nu at hæve denne grænse op på et mere realistisk betonet niveau.

Det andet lovforslag, som jeg har den ære at tale om som ordfører, er landbrugsministerens nye lovforslag, forslag til lov om erhvervelse af landbrugsejendomme, der af ministeren er begrundet med Danmarks tiltrædelse af fællesmarkedet. Det er jo et af de forslag, der med forhandlingssammenbruddet som baggrund burde tages tilbage, men det falder vel næppe den højtærede landbrugsminister ind. Jeg skal ikke gå i enkeltheder angående dette lovforslag, men fremdrage det, som vi i særlig grad må vende os imod.

Gennemføres lovforslaget, kan ingen i realiteten fremtidig erhverve en landejendom, uden at landbrugsministeren skal give tilladelse dertil. Gennemføres lovforslaget, indføres der bopælspligt på så godt som alle Danmarks landbrugsejendomme, idet ejeren kun i tilfælde, hvor han har to landbrugsejendomme, er fritaget for bopælspligt for den ene af dem. Ministerens formål er at hindre udlændinge i at købe danske landbrugsejendomme, men samtidig hindrer man også mange danske statsborgere i at kunne erhverve en landbrugsejendom, nemlig alle dem, der også har anden beskæftigelse, og som ikke kan købe en landbrugsejendom inden for en afstand fra deres arbejdsplads, der gør det muligt for dem at komme frem og tilbage næsten dagligt til ejendommen.

Hvad betyder det nu? Det får i alt fald den betydning, at de landejendomme, der ikke ligger for langt fra byområderne, i særlig grad bliver eftertragtet, og priserne vil her presses yderligere op, hvad ministeren har erklæret ikke var ønskeligt, tværtimod var det det, ministeren ville forhindre. Omvendt vil de mange landbrugsejendomme, der ligger i det vestlige Jylland, f. eks. langs den jyske vestkyst, ofte blive helt usælgelige og falde i pris. Thi var

bopælspligten gennemført f. eks. for nogle år siden, ville f. eks. de ejendomme, der nu er solgt til rekreative opholdssteder i klitterne — ejendomme, som ikke gav eksistensgrundlag ved landbrugsvirksomhed — ikke kunne være solgt; de ville da stå som nøgne og forladte ødegårde, medens de dog nu er kommet til at tjene det formål at være et feriested for en borger i vort land.

Ministeren begrunder som nævnt lovforslaget med, at vi skal undgå fremmedes køb af landbrugsejendomme. Men må jeg gøre den højtærede landbrugsminister opmærksom på det direktiv, der, som jeg tidligere har nævnt, er udsendt fra Bruxelles vedrørende den frie etableringsret for landbrugsejendomme. Jeg henviser igen til markedsberetning nr. 5, hvorefter der, hvis vi er medlemmer af fællesmarkedet, skal gives udlændinge — fra lande, der er medlemmer af fællesmarkedet — ret til at overtage bedrifter, der har været forladt eller har været udyrkede i 2 år. Følgen af landbrugsministerens forslag vil i disse områder være — altså de rekreative, som er særlig eftertragtede — at her åbnes gennem fællesmarkedsdirektiv en mulighed for udlændinge til at erhverve disse gårde og mindre landbrug, der vil blive ødegårde, fordi landboerne ikke kan eksistere dér, og fordi danske byfolk lukkes ude gennem lovgivningen fra at erhverve dem, da landbrugsministeren generelt vil hindre byfolk i at erhverve og blive ejere af landbrugsejendomme. Mange i Vestjylland, langs Limfjorden og andre af vore kyststrækninger på Sjælland og Fyn, mange på den magre jord på Mols og tilsvarende områder i vort land har i de senere år kunnet sælge deres landbrug til personer, der ikke ville tage varigt ophold på den pågældende ejendom. Det har været disse landmænds eneste chance for at sælge. Det har været en udvikling, som ikke har haft andet end godt til følge, men så skal der selvfølgelig lukkes af derfor gennem det af ministeren og regeringen fremsatte lovforslag. Man udelukker derved salgsmulighederne for mange landbrugsejendomme, hvis jorder er af dårlig kvalitet; man låser de mange landmænd, der ejer disse ejendomme, fast til dem uden mulighed for at sælge dem. Vi finder ikke, at det er en rimelig måde at behandle dem på.